

Громадські збори Славутича, або 15 років надій, тривоги, пошуків, здобутків

Починаючи з 1996 року, в Славутичі щорічно проводяться громадські збори, які давно стали неабиякою соціальною подією в місті, традиційною формою участі його жителів у вирішенні найважливіших питань розвитку. Ось і нинішнього року велика зала кіноконцертного комплексу була переповнена. Головною діювою особою зборів, як і завжди, були славутичани. І ще — міський голова Володимир Удовиченко. Свою півторагодинну доповідь мер Славутича присвятив звіту про роботу в минулому році. Багато мовилося під час зборів і про те, що саме нинішнього року виповнюється 15 літ як Володимир Петрович обіймає посаду міського голови. Для нього самого це і справді подія непересічна. Бо він любить Славутич, кожного його мешканця — від малого до великого, любить свою неспокойну роботу, кожну хвилину якої віддає благополуччю міста, що вирросло з нічого серед сторічних поліських лісів.

За кожною цифрою, представленою доповідачам, стояла наполеглива робота міської влади, навчальних та культурницьких закладів, підприємств, організацій міста різних форм власності. Було підкреслено, що за звітний період проведено 21 засідання виконавчого комітету, прийнято 868 рішень, 175 з яких поставлено на контроль.

З метою забезпечення формування міського бюджету з урахуванням особливостей соціальної інфраструктури міста виконавчим комітетом було ініційовано розробку Закону України "Про внесення змін до Закону України" "Про загальні засади подальшої експлуатації і зняття з експлуатації четвертого енергоблоку Чорнобильської АЕС, перетворення його на екологічно безпечну систему".

Аналіз показників соціально-економічного розвитку міста за 2004 рік показав, що у звітному періоді тривала активна робота щодо структурної перебудови та реформування економіки міста, розв'язання найгостріших соціальних проблем, вирішення питань щодо утримання та розвитку соціально-економічної інфраструктури Славутича.

Вся історія Славутича пройшла в мріях, надіях, тривозі, пошуках, у подоланні, здавалося би, безвихідних ситуацій. Особливо запам'ятовся всім 1995 рік, коли було підписано Меморандум про взаєморозуміння між урядом України, урядами країн "Великої сімки" та комісією Європейського Співтовариства про закриття Чорнобильської АЕС. Сьогодні це вже історія. Але протягом усіх років в тій чи іншій формі поставало питання — бути чи не бути місту?

Можна було б усе залишити на рівні розмов... Але міський голова сам був переконаний і зумів переконати всіх, що місто треба зберегти, воно має вижити і слугувати людям. Сьогодні історія підтвердила правильність цієї стратегії. Адже роботи в Чорнобильській зоні залишилося не менше, ніж було зроблено за усі минулі роки. І ця робота виконується в складних умовах психологічного напруження, радіоактивного забруднення. Всюди працюють справжні професіонали, які повинні мати і прийнятні умови життя, соціального розвитку міста.

Славутич — місто молоде. І це означає, що воно перспективне. Недаремно тут так багато навчальних та культурницьких закладів. Недаремно тут заповнені усі дитячі садки, школи, вищі навчальні заклади.

Славутич достойно прийняв виклик долі. З появою ринкових засад тут утвердилися умови реформування та соціальних змін.

Можна навести деякі цифри. У Славутич залучено в минулому році 1160 доларів інвестицій на душу населення. Це нові робочі місця, кількість яких збільшилася майже на 700. За два роки місто вийшло на стабільну ситуацію з демографією. В розрахунку на тисячу жителів коефіцієнт природного приросту в Славутичі складає майже три відсотки. У місті здійснюють діяльність 8 комунальних підприємств, розвивається система охорони здоров'я. Рівень офіційно зареєстрованого безробіття в Славутичі становить 4,4 відсотка працездатного населення.

За результатами досліджень щодо визначення рейтингу

соціально-економічного розвитку міст України, проведених аналітичним центром "Інститут реформ", місто Славутич займає в державі друге місце після Києва. Зросла тут заробітна плата. Активно працюють понад 320 підприємств-суб'єктів підприємницької діяльності. Промисловими підприємствами вироблено продукції та надано послуг на суму 35600 тисяч гривень, що на 37 відсотків більше, ніж у попередньому році.

● Просто серед лісу починався Славутич після аварії на атомній.

● І так виглядає місто сьогодні — сучасне, багатопроверхове, білосніжне.

На сьогодні завершено роботу реабілітаційного центру, центру підготовки і перепідготовки персоналу, які діють для працівників Чорнобильської АЕС.

У Славутичі працює 20 закладів освіти. В них виховуються та навчаються майже 7 тисяч юних славутичан. В минулому році Славутицьким центром вищої освіти випущено 136 студентів заочної форми навчання з дипломом бакалавра та 62 — з

зібранні згадувалося, як будівельники здали перші 300 квартир, як у Славутичі відбувся перший Міжнародний фестиваль дитячої творчості "Золота осінь Славутича", як було написано гімн міста, як було створено агентство з розвитку бізнесу, як один за одним ставали до ладу промислові підприємства, як Славутич поступово став справжньою базою наукових підходів у виведенні Чорнобильської атомної з експлуатації, у підготовці досвідчених кадрів, які сьогодні працюють не лише в Чорнобилі, а й на інших атомних станціях України, Росії.

Збори тривали довго. Але ніхто нікуди не поспішав. Йшов жвавий діалог між міським головою та тими, хто прийшов на збори. Жодне запитання не залишилося без відповіді.

Вже пізніше я запитала у Володимира Петровича:

— До вас було так багато запитань. Як ви на таку кількість їх реагуєте?

— Люблю, коли мені ставлять запитання. Це означає, що довкола небайдужі люди, а мої однодумці, які хочуть, щоб місто жило краще, щоб воно чимдалі зростало і розквітало. Кожне із запитань означає, що відпочинку мені може тільки снитися. Та я й не хочу відпочинку. Для мене справжнє життя — то вирішення купи проблем, створення нормальних умов життя і праці людей, постійний пошук. Інакше себе не міяю.

...Наступного ранку я від'їздила із Славутича. Вікові сосни освітлювало червоне сонце, яке піднімалося з-за обрїю. Його промені робили місто справді казковим, надзвичайно красивим. Воно і є таким. Ми йшли з Володимиром Петровичем вулицями. Що відчуває він? Мабуть, і гордість, і любов, і мрії про оновлення Славутича, його міста. Бо ж у кожному камені цього білосніжного красеня є часточка серця міського голови Володимира Петровича Удовиченка.

О. ДЕЙНЕКО.

Фото

Л. ДОБРОВОЛЬСЬКОГО.